

Om begreberne og deres historiske rødder

Første foredrag

Indledning

I foredraget sættes der indledningsvist fokus på begrebet virkelighedserkendelse, hvilket vil sige erkendelse af verden og dens love og vilkår.

Virkelighedserkendelse er altid forbundet med sociale konsekvenser, idet det, man tror om virkeligheden, er bestemmende for hvorledes man opfører sig (fx. hvis Gud er en del af virkeligheden, hvorledes forventer/forlanger han så, at jeg opfører mig). Virkelighedserkendelse er altså til enhver tid forbundet med skabelsen af moralnormer og sanktionsmidler i samfundene (fx. lovgivning og strafferet)

Vor tids dominerende virkelighedsbillede er skabt af naturvidenskaben og er udpræget materialistisk i sit indhold. Dvs, det fremstiller det fysiske stof og de fysiske naturlove som den eneste virkelighed, der findes.

Den moderne revision (1500-tallet)

Omkring 1500-tallet opstår der derfor med stigende vægt behov for en revision af det virkelighedsbillede, åndsvidenskaberne gennem tidens løb har frembragt - specielt Kirken og den hermed forbundne teologi og naturlære. Verdensbilledet opfattes efterhånden af mange som uholdbart og gennemsyret af overtro, men beskyttes dog i betydeligt omfang af Kirken, der på forskellig måde har interesse i at det bevares uantastet (kætterprocesser, heksebrændinger, inkquisition bandlysning m.m.).

Startskuddet til en revision lyder for alvor i 1543, det år den polske astronom Nicolaus Kopernicus dør. I sit testamente efterlader han sig en teori om Sol-systemet til afløsning af Jord-systemet - altså det system, der siger, at Jorden er universets midtpunkt, og at solen, planeterne og stjernerne drejer sig om denne.

Ambitionen med revisionen var at skille sandt fra usandt i det bestående virkelighedsbillede, og dermed udvikle en autentisk undersøgelsesmetode med maksimal præstationskraft - altså en metode, der med den højeste grad af sikkerhed kan afgøre, hvad der er sandt og usandt.

Som strategi valgte man det udgangspunkt foreløbig at glemme alt om Gud og i stedet koncentrere sig om hans skaberværk, dvs mennesket og naturen. Resultatet af disse målsætninger og bestræbelser er den institution, vi i dag kender som naturvidenskaben. Naturvidenskabens metode er: observation, analyse, teori og eksperiment. Gennem det afsluttende eksperiment skal det afgøres, om den forklaring, man via teorien og analysen giver fænomenet, er korrekt eller ej. Man taler om eksperimentets dom.

Metoden har et såkaldt erkendelsesteoretisk grundlag. Dvs, en forestilling om, hvilke spilleregler der må følges, hvis man skal gøre sig håb om, at forskningen giver resultat. Og spillereglerne må

naturligvis afstemmes efter den form for udfordringer, man føler at stå over for. I dette tilfælde som sagt Guds skaberværk i form af mennesket og naturen.

Ud fra dét erklærede ønske om som udgangspunkt at sætte Gud ud af spillet og kun se på hans skaberværk, vælger man at betragte naturen som noget, der er 100% objektivt og uden ånd eller bevidsthed. Dette er det erkendelsesteoretiske udgangspunkt, og det findes formuleret i det såkaldte objektivitetspostulat, der siger, at naturen er objektiv og ikke projicerende (Monod).

At den er objektiv vil, sige, at den betragtes som en ren genstandsverden. Og at den er ikke projicerende vil sige, at den frakendes evnen til at tænke og give udtryk for tanker. Alt, hvad der sker i naturen, ses altså som døde årsags- og virkningsforløb - som rent mekaniske hændelser.

Som praktisk resultat af naturforskningen kan i dag peges på det moderne naturvidenskabelige verdensbillede samt teknologien, der for sidstnævntes vedkommende kan ses som en praktisk udnyttelse af den viden om naturen samt dens kræfter og love, der er indeholdt i netop verdensbilledet.

M.h.t. verdensbilledet er dette tydeligt præget af naturforskningens erkendelsesteoretiske udgangspunkt: at se bort fra Gud og i stedet koncentrere sig om hans skaberværk (naturen), der i sig selv betragtes som dødt og sjælløst. Denne holdning var godt nok kun tænkt som et udgangspunkt, men forskningen har indtil videre ikke bragt noget for dagen, der (efter flertallets mening) afgørende rokker ved dette indtryk af naturen. Det sjælløse verdensbillede må derfor opretholdes og giver sig den dag i dag udtryk i en natur- og virkelighedsbeskrivelse, der er udpræget materialistisk, ateistisk (har ikke plads til Gud), mekanistisk (ser alt som mekaniske funktioner) og reduktionistisk (alt opsplittes i sine smådele, og disse plus deres opførsel ses som den endegyldige forklaring på naturens måde at fungere på som helhed).

De socialbiologiske konsekvenser, det vil sige de konsekvenser af social art, som verdensbilledet ved sit indhold påfører den biologiske sfære - her i første række mennesket - giver sig udtryk i opløsning af de hidtil gældende værdisystemer og moralnormer, der ikke kan se sig bekræftet og legitimeret af den virkelighed, naturvidenskaben har afdækket.

Ved sin materialisme, åndløshed og gudløshed tilskynder den videnskabeligt begrundede virkelighedsopfattelse tværtimod til udpræget selvished og hensynsløshed, kombineret med målbevidst magtstræb. Ræsonnementet er, at når der kun er dette ene liv, så gælder det for den enkelte om at få det mest mulige ud af det for eget vedkommende.

Og der er snævre grænser for, hvor meget hensyn man kan tage til omgivelserne.

Da man her ikke skal stå 'højere magter' til regnskab for sine handlinger, er den personlige succes blot et spørgsmål om, hvor godt man spiller sine kort her og nu. Dvs, hvor effektiv og smidig man er i sin selvished, hensynsløshed og magtudfoldelse.

Det samlede resultat er og vil i tiltagende grad blive moralsk tilbagegang og samfundsopløsning på alle områder og niveauer, således som der allerede nu er alvorlige tegn på.

Alene derfor bør det undersøges, om det naturvidenskabelige verdensbillede virkelig er sandt på alle områder, eller om det - ligesom i 1500-tallet - er tjenligt til revision. En ny revision.

Som udgangspunkt for en sådan undersøgelse kan det i hvert fald konstateres, at naturvidenskaben er løbet af sporet som åndsvidenskab betragtet.

For en sådan status var jo rent faktisk dens udgangspunkt ved revisions processens start i 1543. Det var jo trods alt Guds skaberværk, man ville undersøge og via dette kigge Gud selv i kortene. Men i dag er både Gud og det åndelige helt fjernet fra den naturvidenskabelige virkelighedsbeskrivelsen.

Behov for en ny åndsvidenskab

Dette røber under alle omstændigheder behovet for en ny åndsvidenskab, på nye betingelser, så sandt som i hvert fald den del af naturen, der er repræsenteret ved mennesket, synes at besidde ånd. Nemlig den ånd, som bl.a. det naturvidenskabelige forskningsresultat og verdensbillede samt dets følgevirkninger i form af teknologien rent faktisk befinder sig i gæld til

Åndsvidenskab vil sige videnskaben om den åndelige virkelighed, hvis en sådan rent faktisk findes.

Der er historisk tradition for praktisering af åndsvidenskab, først og fremmest repræsenteret ved teologi (læren om Gud), filosofi (studiet af tænkningens love og regler), astrologi (læren om stjernernes indflydelse på menneskelivet). Endvidere må også drømmetydning, alkymi (læren om stoffernes forvandling) og metafysik (læren om den ikke-fysiske virkelighed) henregnes til åndsvidenskabernes historiske tradition.

I dag ville man også medtage områder som psykologi, psykiatri, parapsykologi, sociologi, etologi (adfærdslære) samt muligvis kunstforståelse (åndens højere virksomhed).

På vej til en autentisk åndsvidenskab

Andet foredrag

Behovet for et nyt virkelighedsbillede

Behovet for et nyt virkelighedsbillede kan begrundes både følelsesmæssigt og faktisk - altså m.h.t. fakta.

Følelsesmæssigt med henvisning til samfundsopløsningen og den truende verdenssituation

Og faktisk med adresse til objektivitetspostulatet (se foredrag nr. 1), der på den ene side helt dominerer naturvidenskabens måde at blive opfattet og grebet an på, men på den anden side rent faktisk kan gøres til genstand for kritik. En kritik, der markant anfægter postulatets troværdighed og autenticitet.

Af faktuelle argumenter kan anføres:

A) Kritik af objektivitetspostulatet: (i det følgende: ob. postulatet)

1.

Mennesket er en del af den objektive natur. Men ikke desto mindre er det samtidig både subjektivt og projicerende. Subjektivt via sin livsoplevelse og bevidsthed (= ånd), og projicerende i form af hele sin kulturelle skabelse, der jo er en projektion af det, der bor i netop dets livsoplevelse og bevidsthed - kort sagt: dets ånd. Ingen af delene harmonerer med, at HELE naturen skulle være objektiv og ikke projicerende. Mennesket er en tydelig undtagelse, og dyrene til en vis grad også.

2.

Der optræder selvopholdelsesdrift hos alt liv. En sådan drift henfører ifølge sagens natur til noget subjektivt på den ene side, og til skelnen mellem værdier på den anden side - her liv kontra død. Liv prioriteres over død. Dette harmonerer heller ikke med, hvad ob. postulatet forudsætter.

For hvis hele naturen virkelig var død og sjælløs, ville den jo ikke interessere sig for spørgsmålet om liv eller død. Eller rettere: det ville den slet ikke kunne. Noget dødt og sjælløst kan ifølge sagens natur ikke have interesser eller finde noget bedre end noget andet.

3.

Naturen fremviser som noget helt almindeligt såkaldt teleonomi, dvs. hensigtsstyring. Dens processer udviser mao. hensigtsmæssighed. Ikke mindst set i relation til begrebet overlevelse og dermed spørgsmålet om selvopholdelsesdrift. Heller ikke dette harmonerer med ob. postulatets forudsætninger, idet fænomenet hensigtsmæssighed overhovedet ikke kan have nogen mening for en natur, der er gennemført død og sjælløs.

B) Fænomener i kvantefysikken, dvs. atomernes domæne

Situationen i kvantefysikken taler for, at virkeligheden er mere nuanceret, omfattende og tvetydig, end ob. postulatet forudsætter. Dette kan begrundes med henvisning til følgende eksempler:

1.

Årsagsloven gælder ikke betingelsesløst i atomernes verden. De atomare partikler opfører sig i mængder af tilfælde på en uforudsigelig måde, der ikke kan udelukkes at være et udslag af viljeføring med baggrund i en subjektiv faktor i den enkelte partikel.

2.

Stoffets mindste dele viser sig i stand til på én og samme tid at optræde som bølger og partikler - altså to helt forskellige og indbyrdes uforenelige fremtoninger.

Samtidig opfører de sig, som om de har en viden(!) om, med hvilke midler og metoder, man undersøger dem, og tilpasser sig på forhånd herefter; man taler om objekt/subjekt-problematikken.

3.

Der gælder et såkaldt usikkerhedsprincip i atomernes verden, når man skal udføre måle- og vejeoperationer. Som følge heraf er der grænser for, hvor præcist man kan veje og måle, og grænsen sættes af det såkaldte virkningskvantum - den planckske konstant. Forklaringen kan kun være, at alle funktioner i atomernes verden sker i spring (ligesom tiden på et digitalur), og hvor det mindste spring netop har en værdi svarende til Plancks konstant.

4.

I det hele taget repræsenterer atomernes verden en helt anden slags virkelighed, end vi kender, men danner ikke desto mindre samtidig grundlag for netop den verden vi kender - sådan som vi kender den.

5.

Visse forsøg antyder, at det, vi kalder rummet, er en illusion (Allan Aspects forsøg). Man taler om non lokalitet og hentyder hermed til et virkelighedsplan, hvor alting er alle steder og ingen steder, ligesom alting består af alting.

6.

Et studium af de såkaldte naturkonstanter (f.eks. lysets hastighed og Plancks konstant) taler for, at universet er en kreation af ufattelig genialitet - og vel at mærke en kreation el. skabelse, der bl.a. tager hensyn til de vilkår, biologisk liv stiller krav til for at kunne virkeliggøres. Det rejser naturligvis spørgsmålet om, hvad eller hvem der er ophav til denne komplekse kreation.

Objektivitetspostulatet som uantasteligt dogme i naturvidenskaben

Sammenfattende kan det siges, at samtlige disse opdagelser uden undtagelse befinder sig i udpræget gæld til den menneskelige ånd, der jfr. ob. postulatet slet ikke skulle eksistere. Dette er åbenlyst for enhver. Også for videnskabens repræsentanter. Spørgsmålet er derfor, hvorledes man her kan opretholde ob. postulatets stilling i videnskaben? Hvordan kan man fortsat forsvare denne stilling, der faktisk stadig er enevældig og enerådende?

Kritikken mod ob. postulatet afværges ved at reducere det subjektive hos mennesket - altså ånden - til det, man kalder et epi-fænomen, dvs. skinvirkelighed. Altså noget, der kun tilsyneladende er virkeligt.

Men herved diskvalificerer den naturvidenskabelige forskningsmetode og dens resultater naturligvis sig selv, nemlig som noget, der for sit eget vedkommende befinder sig i gæld til ånd og derfor i lighed med denne kun kan have status som skinvirkelighed. M.a.o. bordet fanger.

Og det samme gælder naturligvis m.h.t. ob. postulatets egen troværdighed.

Det er ved roden selvmodsigende, hvilket ifølge sagens natur må vise sig via nogle relevante inkonsekvenser, jfr. de foran nævnte.

At naturvidenskabens virkelighedsbillede ikke desto mindre inden for visse rammer virker troværdigt, og i øvrigt har kunnet frembringe en så imponerende teknologi, som vi kender, kan i den forbindelse ikke tages som nogen bekræftelse på ob. postulatets autenticitet, men er snarere et udtryk for, at ånden ér, hvad den er, og ikke lader sig anfægte af, hvad mennesket tror om den.

De første konture af en autentisk åndsvidenskab

Tredje foredrag

Åndsvidenskab kontra naturvidenskab

Hvorfor overhovedet omtale naturvidenskaben i forbindelse med begrebet åndsvidenskab?

Svaret er, at naturvidenskaben under alle omstændigheder er et eksempel på seriøs virkelighedserkendelse. Den er en præstation af den menneskelige ÅND, endog på et meget højt niveau. Og dertil repræsenterer den jo historisk en (kritisk) videreførelse af åndsvidenskaberne fra før 1543.

En tilsvarende seriøs åndsvidenskab må derfor lære af naturvidenskaben - både m.h.t. fejl og fortrin, og hvad angår metoder og resultater.

Naturvidenskabens problemer tager udgangspunkt i dens fokusering på stoffet som eneste eksisterende virkelighed, samt dens tro på stoffet som dødt i sig selv. Man forestiller sig m.a.o., at dødt stof kan producere ånd.

Et videre erkendelsesfremskridt må kræve et nyt erkendelsesteoretisk udgangspunkt og grundlag.

En udvidelse af virkelighedsbegrebet

En relevant udvidelse kan bestå i indførelse af et subjektivitets-postulat, der kan supplere objektivitets-postulatet.

Et sådant subjektivitets-postulat kunne f.eks. lyde: foruden at være objektiv er naturen også subjektiv og til en vis grad projicerende.

Subjektivitets-postulatet går altså ud fra, at naturen på en eller anden måde er forbundet med ånd og bevidsthed, samt at dens funktioner og processer i et vist omfang er bestemt heraf.

Der findes i dag mange belæg for indførelsen af et subjektivitets-postulat:

1. Fx at mennesket foruden at være objektivt også både er subjektivt og projicerende, dvs. kulturskabende.
2. Tilstedeværelsen af selvopholdelsesdrift og sansevirkosomhed i hele biosfæren.
3. Forekomsten af teleonomi (hensigtsstyring) i naturen.
4. Erfaringer vundet på parapsykologiens, dybdepsykologiens og den transpersonelle psykologis områder.
5. Mystikernes og de kosmiske glimts principielt enslydende vidnesbyrd etc. etc.

En vigtig talsmand for indførelsen af et sub. postulat er den danske humanist og mystiker Martinus (1890-1981). Han havde ved selvsyn erfaret, at naturen er gennemsyret af ånd og bevidsthed, og at netop dette bidrager til at forklare det træk af hensigtsmæssighed, der gennemført præger den.

Martinus er i pagt hermed ophav til en virkelighedsbeskrivelse, der omfatter både en fysisk, en parafysisk og en åndelig virkelighed. Hævder i samme forbindelse, at virkeligheden for sin fulde beskrivelse kræver ALLE tre virkeligheds områder taget i betragtning.

Han er samtidig fortaler for tilstedeværelsen af et subjekt-element i naturen, altså et Jeg-princip, der fungerer som åndens sande indehaver og behersker.

Set fra en fysisk synsvinkel er dette subjektelement repræsenteret ved fænomenet tomhed/tomrum/stilhed (LB VI, stk 2091-94 samt 2098).

Tomhed er i parentes bemærket ikke et 'ingenting', men derimod et 'Noget'. Tomheden er faktisk det dominerende element i tilværelsen — såvel funktionsmæssigt som substansmæssigt.

Funktionsmæssigt spiller det rollen som yderste årsag til alt, hvad der sker i naturen.

Og substansmæssigt hævder det sig som hovedbestanddelen af virkeligheden, det være sig i såvel makro- som mellem- og mikrokosmos. Hovedbestanddelen af den såkaldte materielle virkelighed er ubestrideligt tomrum (fx. kan hele menneskeheden rent stofmæssigt være i ét risengryn - resten af dens volumen er faktisk tomrum).

Men vigtigst af alt: i Martinus fremstilling er ÅNDEN et resultat af samspillet mellem stoffet og tomheden, hvor stoffets betydning ligger i, at det er bunden energi, der er det samme som skabeevne. Nemlig skabeevne for subjektet, alias tomheden/stilheden. Omvendt viser tomhedens/stilhedens betydning sig ved, at den kan fungere som bruger af energien - såvel i skabelsesmæssig som i oplevelsesmæssig henseende.

Der består m.a.o. en evig, kosmisk arbejdsdeling mellem tomheden/stilheden på den ene side og stoffet/energien på den anden side, ifølge hvilken sidstnævnte fungerer som skabe- og oplevelsessevne for førstnævnte, der på sin side tjener som indehaver og bruger af nævnte skabe- og oplevelsessevne.

Om åndens grundlag og tilblivelse

Fjerde foredrag

Begrebet ÅND

Ved ånd forstås i praksis bevidsthed/livsoplevelse, der skabes af stof/energi + tomhed i fællesskab.

Signalement af de to rollehavere:

1. Tomheden:

Er et universelt naturprincip ligesom stoffet/energien.

Er navnløst m.h.t. sin grundlæggende identitet, hvilken egenskab

Martinus udtrykker med symbolet "X".

Tomheden besidder to operationelle egenskaber:

- a) at kunne fungere som yderste årsag til skabelse (= årsagsløs årsag), dvs som skaber
- b) at kunne fungere som yderste grundlag for oplevelse, dvs. som indehaver af oplevelse = oplever.

Netop herved kvalificerer tomheden sig til en rolle som subjekt/Jeg i en livssammenhæng.

2. Stoffet/energien:

Er også et universelt naturprincip.

Er lige så navnløst/uudsigeligt m.h.t. sin inderste natur som tomheden.

Dvs, også stoffet/energien kvalificerer sig til symbolet "X".

I praksis kendes stoffet/energien på sine operationelle egenskaber, dvs. m.h.t. hvad det/den kan udrette.

Disse egenskaber kan sammenfattes i "evnen til at skabe virkninger" (= virkeevne) - eller kortere: evnen til at skabe, altså skabe-evne.

Svarer i princippet til naturvidenskabens indtryk af energien; defineres som evnen til at udføre arbejde. Og da dette at udføre arbejde i praksis er det samme som at skabe, markerer energien sig også her som universets skabeevne.

Den vigtigste virkning, energien kan skabe, er netop ÅNDEN, dvs. fænomenet livsoplevelse/bevidsthed.

I praksis er ånden et spørgsmål om den måde, hvorpå energien og dens omsætningsprocesser eksisterer for tomheden/subjektet/Jeget.

Med andre ord: hvad der sker med energien, får eksistens for tomheden/ subjektet, og netop denne eksistens optræder for subjektet/tomheden som det, vi kalder livsoplevelse/bevidsthed, og som igen er det praktiske udtryk for åndens princip.

At energien m.h.t. det, der overgår den, kan få eksistens for tomheden! subjektet skyldes, at de to naturelementer gensidigt er indvævet i hinanden efter komplementære retningslinier.

Et billedligt eksempel på komplementaritet er tallet 6 kontra tallet 9. 6 er et omvendt 9-tal, og omvendt; de to tal repræsenterer m.a.o. gensidigt hinanden på et indirekte plan: 6 9.

Dette gælder ligeledes m.h.t. tomheden kontra energien/stoffet. Også disse to størrelser befinder sig i et komplementært forhold til hinanden, dvs repræsenterer indirekte hinanden.

Overført på den menneskelige hjerne (som jo iflg. det materialistiske livssyn er ansvarlig for ånden) er energiens/skabeevnens princip repræsenteret ved hjernens stof (atomparklerne), medens subjektets princip er repræsenteret ved hjernens tomrum. Gennem deres samspil etableres ånden med eksistens for subjektet, nemlig som det fænomen, subjektet i praksis registrerer som sin livsoplevelse og bevidsthed.

Om livets arkitektur

Livets naturgivne, objektive grundlag er som sagt universets tomhed (tomrum) OG energi.

Heraf fremtræder tomheden som udelt (og som principielt udelelig), hvor imod energien eksisterer som opsplittet i portioner eller kvanter.

Heraf følger, at subjektet 'Jeget' er et fælles element for alle levende væsener, hvorimod disses individualitet står i gæld til energiens kvantisering. Altså dens opdeling i portioner.

Heraf følger igen, at den fælles tomhed - alias det fælles subjekt/Jeg-oplever gennem mange individuelle skabeevner, der hver især bidrager med sine individuelle indtryk.

Set fra tomhedens udsigtspunkt er det hele med andre ord ét LIV; ét væsen - GUD.

Set fra energiens udsigtspunkt derimod er der lige så mange individuelle liv med hver sin ånd/bevidsthed, som der er energikvanter, fordi hvert eneste energikvant er en individuel udgave af skabeevnens princip, for bundet med det fælles subjekt/Jeg, alias tomheden, men skabende sin egen udgave af fænomenet ÅND.

Om åndens åndelighed

Denne er begrundet i åndens SUBJEKTIVE status.

Som et spørgsmål om livsoplevelse/bevidsthed eksisterer ånden kun for tomheden/subjektet, og ydermere kun som dennes/dettes indtryk af energien og dens processer.

Ånden er dermed lige så uhåndgribelig/immateriel som tomheden selv.

Kan lige så lidt som denne lokaliseres noget sted eller forklares ved egenskaber, der hører stoffets/energiens verden til. Ånden er nemlig ikke stoffet/energien, men derimod tomhedens/subjektets INDTRYK af stoffet/energien. Ånden er m.a.o. lige så ustoflig som den tomhed, for hvilken den alene eksisterer. De to størrelser udgør kort sagt et komplementært eller to-enigt princip, muliggjort af energien, hvorved denne lige akkurat lever op til sin rolle som skabevne.

Om livets tre-enighedsnatur

Gennem åndens tilsynekomst antager virkeligheden som et spørgsmål om tomhed, energi OG ånd et præg, som den ikke ville besidde UDEN åndens princip inddraget, nemlig et præg som det fænomen, vi kalder LIV.

Gennem åndens princip bindes de tre elementer endvidere sammen til en ubrydelig enhed med karakter af et treenigt princip. For på den ene side befinder ånden sig på en sådan måde i gæld til energien, at den kan siges at være uadskilleligt forbundet med denne. Og på den anden side eksisterer den som ånd/livsoplevelse/bevidsthed betragtet kun for tomheden/subjektet, og kan på dette grundlag med lige så stor ret hævdes at være uadskilleligt forbundet hermed. Med andre ord: livets tre elementer er gensidigt integreret i hinanden og danner herved et tre-enigt princip.

Dette helt specielle princip er livsmysteriets ultimative løsning.

Åndsvidenskab og virkelighedserkendelse

Femte foredrag

Fem spørgsmål og svar:

1. spørgsmål:

Er energi og tomhed virkeligt alene om at repræsentere tilværelsens absolutte objektive grundlag?

Svar:

Ja, tilsammen frembringer de ALT, hvad der i øvrigt eksisterer:

a) Stoffet, der har objektiv status og som bekendt optræder i utallige forskellige former, der i virkeligheden alle er et spørgsmål om særlige bevægelsesmønstre.

b) Ånden, der har subjektiv status og som bekendt kan rumme eller omfatte alle mulige former – såvel konkrete som abstrakte.

Der gives iflg. det kosmiske virkelighedssyn ikke noget uden for disse fire kategorier tilsammen: tomhed, energi, stof og ånd.

2. spørgsmål:

Hvordan kan specielt tomheden spille en så central rolle, som der er tale om?

Svar:

Ved at danne grundlag for energiens eksistens og via denne stoffets og åndens eksistens.

Dette harmonerer med tomhedens status som årsagløs årsag, hvilken typisk nok ikke gælder for energien.

At tomheden kan danne grundlag for energiens eksistens forklares i øvrigt ved, at tomheden ikke alene KAN fungere i rollerne som skaber og oplever, men i konsekvens heraf også VIL det, dvs begærer at blive bekræftet i disse to roller. Og ud af netop dette ur-begær fødes energiens element eller princip som en evig konsekvens.

Medens der altså ikke er noget, der begrunder tomhedens eksistens, er der derimod noget, der begrunder energiens eksistens, nemlig det evige ur-begær.

Herudover unddrager spørgsmålet sig rationel forklaring, men forud sætter for sin fulde belysning personligt herredømme over intuition.

3. spørgsmål:

Hvordan kan tomheden aktivt beherske energien/stoffet?

Svar:

For det første takket være de to elementers gensidige integration i hinanden, idet denne indebærer, at de i praksis er to forskellige sider af samme grundlæggende Noget- er to sider af samme mønt, så at sige.

Og for det andet ved, at tomhedens operationelle egenskaber som skaber/oplever overtrumfer energiens egenskaber, udtrykt som en EVNE til skabelse/oplevelse. For en evne vil ifølge sagens natur altid være underlagt en indehaver/bruger.

4. spørgsmål:

Hvad får tomheden 'op på dubberne', således at den i praksis udnytter sine egenskaber som skaber/oplever?

Svar:

Det gør det føromtalte ur-begær; dvs. tomhedens 'medfødte' ønske om af få sin eksistens og operationelle status som skaber/oplever bekræftet.

Dette forudsætter initiativ/skabelse/oplevelse i den nævnte rækkefølge og dermed aktivering af energien som skabe- og oplevelsessevne betragtet.

5. spørgsmål

Hvordan tilvejebringer tomheden i praksis sin egen eksistentielle bekræftelse?

Svar:

Ved at skabe et 'billede' af sig selv og på en sådan måde, at det pågældende 'billede' også får eksistens for tomheden selv - dvs, bliver oplevet.

Gennem det at SKABE dette billede, bliver tomheden bekræftet som skaber. Og ved at OPLEVE det, bliver den samtidig bekræftet som oplever og 'opdager' herved samtidig så at sige sig selv som Noget, der er til.

Som Noget, der HAR oplevelsen. Med hensyn til selve 'billedet', der naturligvis er illusionistisk (man kan ikke skabe et reelt billede af tomheden), skabes dette ved hjælp af energien/skabeevnen.

En vigtig side af det illusionistiske 'billede' er karakteristisk nok fænomenet RUM i alle mulige versioner: verdensrum, mellemrum, stofrum, tidsrum etc. etc.

Netop rumfaktoren genspejler i oplevelsesbilledet tomhedens tomhedsnatur og er samtidig det nærmeste, man kan komme en reel gengivelse af tomheden som sådan.

En anden side af tomhedens billede af sig selv er fænomenet bevægelse, der (anti-)spejler tomhedens stilheds—natur (udgør en skabt modsætning til tomheden/stilheden selv).

Ved hjælp af bevægelse, rum og stilhed opbygges hele stoffets verden i alle dets variationer.

Og ved at denne verden får eksistens for tomheden/subjektet, tilvejebringes åndens verden i form af livsoplevelse/bevidsthed – åndsvidenskabens egentlige genstand.

Alt i alt betyder denne sammenhæng i tingene, at tomheden er andet og mere end tomhed, nemlig et begærende, skabende og oplevende subjekt eller Jeg, der til stadighed er konfronteret med den opgave at skulle skabe dét åndelige billede af sig selv, der ene af alt kan bekræfte dets eksistens og på dette grundlag sikre livets fortsatte beståen.

Om åndsvidenskabens fremtid

6. foredrag

Om åndsvidenskabens fremtid

Som konklusion af det foregående kan vi slutte, at åndsvidenskab først og fremmest handler om at udforske den verden, vi kender som vor livsoplevelse og bevidsthed - herunder spørgsmålet om dens grundlag og tilblivelse.

Begrebet ÅND kan i den forbindelse relateres til to forskellige former for objektiv/materiel virkelighed:

1. Fysisk virkelighed, der er et spørgsmål om fysisk energi/stof plus tomhed.
2. Parafysisk virkelighed, der bygger på parafysisk energi/stof plus tomhed.

Ånden selv er subjektiv og immateriel og former sig som oplevelse af og bevidsthed om henholdsvis den fysiske og den parafysiske virkelighed.

Med hensyn til den parafysiske virkelighed repræsenterer denne specielt den verden, der danner grundlag for vor overlevelse af den fysiske død.

Den parafysiske virkelighed opleves af tomheden/subjektet via en para fysisk organisme på principielt samme måde, som den fysiske virkelighed opleves via en fysisk organisme.

Iflg. åndsvidenskaben lever vi konstant i den åndelige verden, men skiftes til at have oplevelse på et fysisk- og et parafysisk grundlag.

Som følge af de ens principper for såvel den parafysiske som den fysiske måde at skabe ånden på, er det svært, for ikke at sige umuligt, at pege på en afgørende mangel ved den fysiske måde, der gør eksistensen af en parafysisk virkelighed evident. Netop dette problem lever den natur videnskabeligt begrundede materialistiske virkelighedsopfattelse højt på.

Der gælder dog én undtagelse: fænomenet sansekvaliteter lader sig bedre forklare i relation til en parafysiske virkelighed end til en rent fysiske virkelighed, fordi førstnævnte er forenelig med tanken om udødelighed og via denne det enkelte levende væsens rådighed over en uendelig erfaringsmasse at lægge til grund for en form for genkendelse, der forklarer netop sanse kvalitetersnes opkomst (dvs, farver, lyde, lugte osv.).

Martinus' kosmologi kan betragtes som udgangspunkt for en autentisk åndsvidenskab og vil nå denne status i det øjeblik, mennesket gennem åbning af nye sanser og erkendelsesmåder (intuition) etablerer sig i et empirisk (erfaringsmæssigt) forhold til såvel den åndelige som den parafysiske virkelighed svarende til det, der i dag gælder m.h.t. den fysiske virkelighed.

Som belæg for Martinus' kompetence i disse spørgsmål kan der (foruden logikken og sammenhængen i hans virkelighedsbeskrivelse) peges på ting, Martinus allerede i 1932 udtalte ville komme, og som vi i dag kan se i høj grad er på vej.

F.eks. fritidssamfundet og det pengeløse samfund. Jordens og menneskehedens integrering til én stor global familie. Selve jordklodens identifikation som en levende organisme. Hertil kan føjes resultaterne inden for moderne dybdepsykologi, transpersonel psykologi, parapsykologi og reinkarnations forskning. Altsammen bekræfter det sammen med de mest avancerede resultater inden for kvantefysik og teoretisk fysik, at Martinus virkelig har været i stand til at 'se' gennem den fysiske virkelighed til fordel for afdækningen og kortlægningen af et langt mere omfattende virkelighedskompleks. Og dette igen taler naturligvis for, at hans kosmologi er værd at ofre tid på med henblik på dette at nærme sig en autentisk åndsvidenskab og virkelighedsforståelse.

Men også fordi åndsvidenskabens sociale effekt er et helt nyt sæt værdinormer - et helt nyt værdisystem - der via sit yderst positive indhold naturligt vil tilskynde til etableringen af en helt fly og gennemført positiv verdensorden.

Generalkonklusion

I og med at åndsforskning er et spørgsmål om at udforske ÅNDENS verden, der i praksis er repræsenteret ved det enkelte menneskes livsoplevelse og bevidsthed, er ethvert menneske uden videre af naturen udset til for eller siden at skulle indtræde i rollen som åndsforsker. Og denne situation fuldbyrder sig de facto den dag, den enkelte seriøst begynder at interessere sig for netop sin livsoplevelse og bevidsthed samt dét hyper åndelige Noget, der i form af dets Jeg markerer sig som indehaveren af disse åndens to generaludtryk.

Og netop da vil ikke mindst dén virkelighedsbeskrivelse, vi har fra Martinus hånd, kunne få lejlighed til at vise sin sande værdi som teoretisk vejledning.